

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput XXII. De veritate hujus libri, videlicet specialis gratiae.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

terror, fœtor, amaritudo, pœna intolerabilis, tristitia indicibilis, desperatio et infinita miseria. Sicque in seipsis sunt vitiatæ et omni bono penitus destitutæ, ut si nunquam in infernum aut in potestatem dæmonum devenirent, hæc tanta mala, quibus in se ipsis replentur, essent eis sufficientes cruciatus.

EXPLICIT DE ANIMIBUS.

CAPUT XXII.

DE VERITATE HUIUS LIBRI, VIDELICET SPECIALIS GRATIÆ¹.

IN Missa quadam apparuit Dominus ancillæ suæ residens coram ea in solio majestatis. Cum autem pulsaretur ad Secretum, dixit ad Dominum : « Modo totus in altari in manibus sacerdotis es, et nihilominus totus hic mecum es. » Ad quod ille respondit : « Nonne anima tua in omnibus membris tuis est, et tamen semper in mea præsentia mecum in cœlo est ? Si hoc anima tua, quæ simplex creatura est, potest, cur non ego, Creator omnium, in omni creatura mea et ubique esse possum ? » Statimque visum est animæ ejus quasi esset in cœlo in præsentia beatissimæ Trinitatis, candidissima veste amicta. Dominus autem eam in sinum suum levans et amantissime intuens, inter alia his verbis ei blandiebatur : « Pulchritudo mea corona tua erit ; gaudium meum, torques colli tui ; amor meus amictum tuum, et deliciæ meæ honor tuus erunt. » Post hæc supra Cor suum eam

Dominus
Cor suum
dat totum
Mechtildi.

1. Quæ sequuntur, post mortem beatæ Mechtildis ex integro conscripta fuisse videntur.

Dominus dulcissime reclinans dixit : « Accipe divinum Cor meum totum. » Sensitque anima quasi rivum validissimo impetu influere in se divinitatem. Dixitque anima : « Modo licet me totam repleveris, et miro modo illustraveris, ego tamen tantilla creatura tua sum, quod omnia quæ in te agnosco, et quidquid inde hominibus elucidare valeo, vix tantum est quantum formica a maximo monte secum poterit asportare. »

Tunc recordata est quod de his, quæ sibi Dominus revelare dignabatur, liber conscriptus erat, et ait : « Et quid est, amantissime Deus meus, quod tam moleste ¹ fero hoc factum, cum tamen non dubitem sine tua factum voluntate ? » Ad quod Dominus respondit : « Exinde est quod tantam gratitudinem ad hoc donum meum non habes ut juste deberes »². Cui illa : « Et quid te coegit ut mihi indignissimæ et vilissimæ tanta conferres ? » Respondit : « Mea infinita bonitas ; quia si talibus te non allexissem et mihi attraxissem, terrenæ tantum consolationis habuisses, quod parum in te habuissem. » Tunc illa iterum dixit : « Unde scire possum, si verum est omne quod de his scribunt, cum ego non legerim, nec approbaverim ? etsi bene legerem, non tamen ad plenum mihi crederem. » Ad quod Dominus respondit : « Ego sum in corde desiderantium audire a te, excitando ad hoc desiderium earum. Ego sum intellectus in aure audientium, per quem intelligunt quod audiunt. Ego etiam sum in ore inde loquentium ; ego sum in manu scribentium ; in omnibus cooperator eorum et adjutor ; sicque omne quod in me et per me veritatem dictant et scribunt, est verum. Et sicut artifex aliquis habens plures ministros ipsum in opere suo adjuvantes, licet ipsi opus non tamen perficiant ut magister, pro modulo

Dominus
personas
juvit quæ
librum hunc
scripserunt.

1. Cf. Part. II. c. 43.

2. Cf. Cap. 28. infra.

tamen suo quilibet operatur ; sed ex ministerio opificis ipsum opus consummatur : ita et quæ hæc scribunt, etsi non tam eleganter prout tibi donavi depromunt, mea tamen cooperante et adjuvante gratia, in mea veritate approbatum confirmatur. Tu etiam toties merogasti, ut te non permitterem spiritu erroris seduci, ut jure meæ crederes bonitati te in hoc exauditam. »

Vidit etiam de Corde Dei tres radios tendentes in corda duarum personarum ¹ quæ hunc librum scribebant ; per quod intellexit quod divina inspirante et confortante eas gratia, hoc opus peragebant, ita ut laborem, et quidquid exinde sustinere deberent, libenter tolerarent. Illa vero iterum dixit : « Eia dulcissime amator, quia ego ingratis pro tantis donis tuis, nunquam tibi dignas retuli gratias, desidero ut omnes, qui hunc librum lecturi sunt, tibi condignas per te ipsum pro me tantilla gratias agant. In hoc enim consolabor, si tibi laus, et profectus legentibus inde proveniat. » Cui Dominus : « Omnes hunc librum legentes, aut de te audientes, quoties me pro dono tibi collato per Antiphonam *Tibi decus*, aut aliquocumque modo laudaverint, tot dulcia amoris carmina in cælo mihi in præsentia semper venerandæ Trinitatis decantabunt. »

Librum
pice legenti ;
meritum.

1. Ex his duabus personis, una dictat quæ ab ipsa beata Mechtildæ præ familiaritate nimia audivit, et illam esse beatam Gertrudem conjicimus ; altera vero scribit, quam non novimus, sed utramque quasi Libri scriptricem hic textus nobis demonstrat.